

ТЕБЕ, ЗАЩО АКО ТЕ НЕВИДИМЪ, ЩЕ УМРЕМЪ, ОТЪ КОЛѢСТЬТА СИ.

АЛЕКСАНДРЪ ДЯРАВА НЕГОВЫТЕ СИ.

Арістотель като пречиталъ писмото, Александръ сѣделъ на единъ столъ высокъ 2: степенны, който былъ на-царя Пора Індійскаго. Александръ като сѣдшалъ писмото, и пріателитемъ плакали малки и голѣмы. Оный день единъ не-ловѣкъ открадналъ единъ свѣщникъ златенъ отъ Александра. Казали го на-Александра, а той отвѣщалъ: който види свѣщникъжтъ ще рече защо е Александровъ а не на оногова що го държи. Арістотель се приближилъ до него и мѣ рекълъ: Чѣдимсе на мѣжествата гдѣто си правилъ, които по-сичкіжтъ свѣтъ не са были, нито ще бѣдатъ. Александръ мѣ отвѣщалъ: чѣтъри добрини имахъ: първо, добро поздравленіе: второ, истина: трето отъ дѣмата си да не излазямъ: четвърто, сѣдо ми да е праведенъ и да вѣревамъ Бога небеснаго и земнаго, който е создалъ всѣ.

РѢЧИ АЛЕКСАНДРОВИ.

Арістотель пакъ попыталъ Александра и мѣ рекълъ: златото и богатството гдѣто си зѣлъ отъ сичкіжтъ свѣтъ гдѣ го имашъ; Александръ се обърналъ къмъ Господарите които были тамъ, и рекълъ мѣ: Возлюбленните ми пріатели и народо е златото и богатството ми. Арістотель мѣ рекълъ: Господарьо, глѣдай да докѣшъ дѣте. Александръ отвѣщалъ: азъ нещемъ да ви оставимъ дѣте на Македоніа, но ще ви